

HELVETIN SYKSY

**PERKELEEN TEMPPELIN
SYYSKIRJE 2023**

Saatteeksi

Syksyiset terveiset Perkeleen Temppeliltä! On aika neljännen koontikirjeen. Tuttuun tapaan sana on ollut taas temppeliläisillä vapaa. Toivon että edellisvuosien mukaan löydät uutta ajateltavaa ja että tekstit imaisevat sinut mukaansa kuten ne imaisivat minut niitä käsitellessäni.

Viimeinen puolivuotinen on ollut hurja! Meillä oli ihan oikea miitti, kun tapasimme toisiamme suurella joukolla ja höpöttelimme syntejä syviä. Osa väestä oli edustamassa Temppeliä Hellsinki Metal festeillä, ja taisi joku hurja ottaa vastaan antikasteenkin Suomen hyisissä, metsien syveilemissä pikkujärvissä.

Suuria uutisia myös verkkosivujen parista: ilmoitamme riemuiten, että pian voitte syventyä synnin maailmaan Perkeleen Temppelin verkkokaupassa! Ajateltiin aloittaa postikorteista ja muusta simppelistä, mutta tästä kaikesta kuulette kyllä lisää kunhan viimeiset rattaat raksahtavat kohdilleen.

Vielä saatteeksi, muistakaa ystävät, että syksyinen pimeys on meille polku, ei este. Sisäinen saatanamme ohjaa meitä ja vapaus sekä riippumattomuus ovat ne siivet, jotka kantavat meitä korkeuksiin. Olemme yhteisö, joka kuplii synnin ilossa ja juhlii vapautta!

*Hurjin terveisin,
Veera*

Harhaanjohtajan syystervehdys 2023

Taisteluväsymys aktivistien parissa ei ole harvinaista - etenkin tällaisina aikoina, kun pelkkä hengissäpysyttely uuvuttaa. Marssimme mielenosoituksesta toiseen yhä uudestaan, nokkelat iskulauseet huulillamme; ilman näkyvää muutosta. Kuin jumalten kiroama Sisyphus, joka päivästä toiseen raataa vain nähdäkseen työnsä turhuuden.

Kenties voimme löytää lohtua omaan uurastukseemme tästä kirotusta kreikkalaisesta. Näin ainakin uskoi Albert Camus, jolle tämä olemassaolon tarkoitukseton taakka oli absurdiudessaan kirouksen kaltainen. Hän kuitenkin löysi ylevyyttä uurastuksesta; *Ponnistelu itsessään kohti korkeuksia riittää täyttämään sydämen. Kuvitelkaamme Sisyphus onnelliseksi.*

Tulemmeko me autuaiksi tästä loputtomasta raadannasta? Täytyykö meidän sydämemme vastustaessamme sortoa ja syrjintää? Ylevöitymmekö taistelussa oikeudenmukaisuuden puolesta, vaikka emme koskaan näkisi sen saavuttamista? Onko autuas se, jonka työ tekee vapaaksi?

Minua inspiroi synkempi myytti, jonka sankari ei alistu kohtaloonsa. Ylpeä Lucifer ei suostunut nöyränä palvomaan Jumalaa, vaan yllytti kolmanneksen enkeleistä taivaalliseen sotaan. Hänen vastustajansa, tuo patriarkaatin päämies, Taivahan Taatto, osoitti pikkumaisena vahvuutensa ja sinkosi vapaustaistelijat aliseen Helvettiin. Voitettunakin Saatana nousi uuteen uhmaan ja vannoi ikuista sotaa suurta sortajaa vastaan - vaan ovelammin siellä, missä ei pelkällä voimalla saata voittaa. Viekkana kuin käärme Saatana valjasti käyttöönsä suurimman aseensa Jumalia vastaan; tiedon, uteliaisuuden ja ymmärryksen. Tämän kielletyn hedelmän hän jakoi ihmiskunnalle, totisesti ansaiten arvonimensä *Valontuoja*.

Siispä sanon teille, toverini lankeemuksessa: me olemme osa tätä ikuista kapinaa. Sitä käydään kouluissa ja työpaikoilla, eduskunnassa ja globaalissa teatterissa. Missä vain tyhmyys rehoittaa ja autoritäärisyys hallitsee, siellä voi satanisti asettua vastustajaksi ja tehdä pahimpansa. Astumme esiin sopivalla ja sopimattomalla hetkellä, paljastamme epäkohdat ja vaadimme oikeudenmukaisuutta mielivallan sijaan.

Heittäytykäämme mekin tähän alhaiseen ja kiittämättömään työhön kykyjemme ja mahdollisuuksiemme mukaan - silkkaa pahaa pahuuttamme. Sarvet pystyssä, hampaat irvessä ja myrkkyä kielen alla! Olkaamme niin katalia, alhaisia ja hävyttömiä kuin vain voimme ja osaamme. Ovelia kuin käärmeet väijyksissä ja armottomia kuin ahma poroaitassa - sillä kulkeehan Saatanakin ympäriinsä kuin ärjyvä leijona ja etsii, kenet voisi niellä.

Siinä olkoon sopiva esikuva meille, jotka Saatanan kutsun kuulemme. Olkoon ilomme ilkikurisuudessa ja ikuisessa kieroilussa. Sisyphus saattaa hymyillä, mutta Perkele irtistelee.

-Henri Hiljander

Harhaanjohtaja, Perkeleen temppeli

Tervehdys!

Olen otettu pyynnöstä esitellä omaa aktivismiani ja sen suhdetta satanistiseen filosofiaan. Tiivistetysti olen tehnyt toimia Suomen armeijan ja asevelvollisuusinstituution sekularismi-, ihmisoikeus- ja yksilönvapaus-näkökulmien edistämiseksi.

Suhteeni satanismiin on kehittynyt aktivisti-identiteettini kanssa samaa tahtia ja on myös pitkälti nuoruuden ex-jumalsuhteeni käsittelemistä. Vielä ennen sivariin siirtymistä (2020) luokittelin itseni teistiksi, ainakin jossain löyhässä mielessä. Suhde kristillisiin instituutioihin oli myös tiivis, sillä minut valittiin armeijan erityishaussa varusmiespapin tehtäviin. Pidän sivariin siirtymistä merkittävänä erontekona, jossa poikkesin suomalaisesta kristillisestä miehen normista. Aiemmin kasautunutta epäilyn lumipalloa auttoi myös rakas puolisoni, kiitokset hänelle.

Kokonaisuutena tämä matka on antanut paljon perspektiiviä niin henkilökohtaisesti ja yhteiskunnallisesti. Ensimmäinen askel aktivistina oli jakaa Aseistakieltäytyjäliiton esitteitä tamperelaisessa kutsuntatilaisuudessa. Nyt viimeisen vuoden olen myös ollut mainitun järjestön aktiivinen hallituksen jäsen.

Satanismi hyppäsi kuvioihin 2022, jolloin liityin Perkeleen temppelin toimintaan. Olin erilaisten liberaalien projektien inspiroimana omaksunut jo mielestäni hyvin satanistisen maailmankatsomuksen, mutta sen taustalla oleva kehysympäristö tuntui vielä vieraalta. Kiitos kaikille järjestön jäsenten viesteille ja alustalle, jolla sain turvallisen reitin sosiaaliseen satanismiin.

Mutta nyt aktivismiin! Satanistisesta näkökulmasta aktivismini ydin on sekularismissa. Sekä Suomen valtiossa, että sen armeijassa on todella paljon kristillisiä rakenteita, jotka rikkovat vuodesta toiseen kansalaisten uskonnonvapautta. Surullisena esimerkkinä tästä on asevelvollisuus instituution psyykkisen ja henkisen huollon rakentaminen sotilaspastorin viran varaan. Sotilaspastori on siis Suomen armeijan palkkalistoilla oleva Suomen evankelisluterilaisen kirkon pappi, jonka tehtäviin kuuluu armeijan kirkollinen työ eli kirkollisten toimitusten järjestäminen armeijassa, hengellisten keskustelujen käyminen asevelvollisten kanssa ja sotilasriippikoulun järjestäminen.

Sotilasslangissa Wikipedian mukaan sotilaspappia on kutsuttu muun muassa piruntorjujaksi, piruntorjuntaupseeriksi tai -päälliköksi tai "Jumalasta seuraavaksi". Saatanan kaltainen hahmo onkin tästä näkökulmasta antagonistisessa suhteessa sotilaspastorirakenteeseen. Suoran vakaumuksellisen toiminnan lisäksi sotilaspappi järjestää oppitunteja, joissa sotilaana olemisen ja sodan eettisiä näkökulmia pohditaan (tai kuten itse tykkään sanoa, epäkohtien pohtimisen sijaan ne oikeutetaan).

Epäkohtia, joita mainittu sotilaspastori instituutio tuottaa on lukemattomia. Pidän selvänä, että satanistien tulisi vaatia sotilaspapin viran purkamista ja sen korvaamista sekulaarilla nykytieteen tukemalla psykologisella tai filosofisella sisällöllä. Jokaisen yksilön oikeutta harjoittaa omaa uskontoa tai olla harjoittamatta tuleekin edistää jollakin muulla neutraalimmalla tavalla. Sotilaspappeja johtaa myös kenttäpiispa, jonka kuukausipalkka on muuten aika hurjat 7742 euroa. Nyt jo eläkkeelle jäänyt emeritus kenttäpiispa Pekka Särkiö joutui myös aikamoiseen kohuun 2020 kirjoitettuaan blogissaan, että marxilaisen vallankumouksen tilalle on Suomessa tullut kulttuurieliitti, joka harrastaa vapaata seksiä ja ajaa yhteiskunnan turmioon. Naisia hän patisti synnyttäjän rooliin.

Uskonnon tunkeutuminen armeijaan ei myöskään lopu kirkollisiin työntekijöihin. Valtaosa sotilaista vannoo sotilasvalan "kaikkivaltiaan ja kaikkitietävän Jumalan edessä" ja vaikka vaihtoehtona on myös sekulaari sotilasvakuutus, on sen asema selvästi alisteinen, vähemmän juhlallinen tilaisuus. Oletuksena on, että kaikki vannovat sotilasvalan. Institutionaalinen oletus onkin laajasti, että jos uskontoa ei halua tule se erikseen tuoda ilmi ja sen tuputtamisesta kieltäytyä. Esimerkiksi Gideonit-niminen kristillinen järjestö jakaa vuodesta toiseen varusmiehille maastokuvioista uutta testamenttia, itse en ainakaan saanut kieltäytyä tästä iltatilaisuudessa, jonka jälkeen näitä jaettiin. (Gideonien järjestö on konservatiivinen ja ei hyväksy esimerkiksi naisia täysjäsenikseen)

Tämän lisäksi varusmiespapin palvelusmuodosta tarvitsee pitää pieni tietoisuus. Varusmiespappi on siis palvelustehtävä, johon haetaan. Siihen kuuluu sotilaspastorin avustaminen ja kirkollinen työ. Virkaan hakeminen vaatii vastaanotetun opiskelupaikan teologisessa tiedekunnassa tai diakonia-ammattikorkeakoulussa. Tässä palvelusmuodossa palvelusaika on 9kk, ja se on käytännössä lupa harjoittaa kristillistä lähetystyötä asepalvelusaikana.

Mainittakoon, että pelkästään opiskelupaikka ei riitä vaan tähänkin tehtävään vaatimuksena on Suomen evankelisluterilaisen kirkon jäsenyys. (Itseltä löytyi tähän aikaan teologian opiskelupaikka ja mainitun kirkon jäsenyys)

Muut aihealueen aktivismin kohteeni liittyvätkin sitten totaalikieltäytyjien vapauttamiseen, siviilipalveluksen rangaistuksenomaiseen keston ja koko armeijan kehittämiseen liberaaliin ja feministisempään suuntaan. Tavoitteena on purkaa rakenteellisia epäkohtia ja puuttua ylilyönteihin. Nämä teemat herättävät rajallisempaa vastapainoa, sillä satanisteistakin löytyy ymmärrettävästi he, joille ajatus esimerkiksi vapaaehtoisesta armeijasta Suomessa on todella vaikea. Osa pitää järkevämpänä suuntana esimerkiksi erilaisten pakollisten velvoitteiden yleistämistä myös naisten juridiseen sukupuoleen. Itselle mainitut ehdotukset tekisivät Suomesta entistä huonomman paikan satanistisesta näkökulmasta. Itse en tahdo olla viemässä naistenkin kehoista itsemääräämisoikeutta ja vapautta elää tahtonsa mukaista elämää. Ratkaisuksi näyttää ainakin minulle jäävän nykyisten pakkovelvollisten oikeuksien edistäminen.

Terveisin Tukeen

Dominus Inferus vobiscum!

In the year of our Dark Lord 2023 the Finnish population went right ahead and elected a governing body consisting of far-right politicians, fascists, racists, sexists and those who would rather suckle at the twin teats of Political Power and Personal Gain than display any sort of spine.

As secular Satanists, we do not believe in the supernatural or the divine, but we are by no means devoid of faith. We believe, many of us on the deepest of levels, in a value system that consists of righteousness, equality, consent, justice and courage to do what is right. While the power to determine how to calibrate one's moral compass remains within the Satanist themselves, we generally do not take well to people fucking around with other people, non-consensual power imbalances or making existence in our society or on our common planet unbearable due to someone's inflated ego.

Therefore, before the everlasting and ever-shining Lord of Darkness, Morningstar, and Their demons; Beelzebub, Lord of Regeneration; Belial, Angel of Destruction; Leviathan, Beast of Revelation; Abaddon, Angel of the Bottomless Pit; Asmodeus, Demon of Lust; Astaroth, Nergal and Behemoth, Belphegor, Adramelech and Baalberith; and all other demons of the Pit; and in harmony with my Temple this I proclaim:

Domine Satanas, tu conversus vivificabis nos: et plebs tua laetabitur in te.
Ostende nobis, Domine Satanas, potentiam tuam et beneficium tuum da nobis.
Domine Satanas, exaudi meam, et clamor meus ad te veniat.

May the Orpo government fall.
May the Orpo government fall.
May the Orpo government fall.

In nomine Magni Dei Nostri Satanas.

Pelto

Osa 1

Tienpientareen sora rahisee jaloissa kun seuraan tätiäni syvemmälle mökkimaiseman mäntyviidakkoon.

"Kasvatusmetsää" täti murahtaa ja mulkoilee piikkisuoria mäntyjä. Ympärillämme on askelia lukuunottamatta hiirenhiljaista "ne kaatavat tämänkin kaksikymmentä vuotta liian aikaisin. Mokomat"

Täti on ympäristöfriikki, tämä on kuultu ennenkin.

"Täällä oli kuukkeleita silloin ku minä olin pieni! Lensivät ja huusivat ja nakkoivat tammenterhoilla jos käveli liian lähelle! Noh, vitsivitsi. Ei ole kuulkelita enää. Eikä tule tälläseen mäntypaskaan." Täti sylkäisee ja kääntyy pahaiselle polulle mikä johtaa mäntyjen läpi. "Sain saatana tallata kaks talvea, että tää polku pysy kasassa sen jälkeen ku ne istutti nuo männyt. Siitäkin on kaksikymmentä vuotta aikaa. Kerroinko mä siitä?"

"Juu" vastaan hajamielisesti, keskittyminen takkuraisella polunpahasella vaatii kaiken tarkkuuden.

"Noni noni, täällä se on!"

Keskellä metsää, puut loppuvat ja niiden tilalla maasta nousee suuria rosoisia kiviä, aukea alue metsän keskellä on niin suuri, että erotan juuri ja juuri puiden latvat vastapuolelta kivikkoa. Siniharmaat jäkälät peittävät paksult kiviä, mutta muuten kasvillisuutta on harvakseltaan. Nokkostuppoja. Metsänrajaa kiertäviä paksuja saniaisriviatöjä. Paikka ei massiivisuuttaan lukuun ottamatta näytä kovin kummoiselta.

"Pirunpelto" täti huokaisee ihastuksesta. "Oikea pirunpelto, ei tälläisiä ole kun muutama koko maassa! Rantakivien täyttämää peltoplänntejä on koko rannikko pullollaan, mutta näitä teräviä lohkarpeltoja ei ole kun muutama! Eik ookki upea"

Rosoisten kivien keskellä kohoaa raavaan miehen korkuinen siirtolohkare. "Se on vanha uhrikivi. Siellä on uhrattu verta, lihaa pellon pirulle, talvella kun on hyvä hankikanto sinne pääsee katsomaan. Näin kesällä jos yrittää, ni taittaa nilkkansa. Oi katso katso!"

Kivien lomassa, harvakseltaan kasvavissa kukissa lentelee sinisiipiä.

"Hohdinsiipiä, ovat muuten harvinaisia täällä päin"

Minun silmääni ne ovat sinisiipiä siinä missä ne muutkin.

Kaivan esille muistivihon ja alan raapustaa maiseman tunnusmerkkejä ylös. Tämän takia täällä ollaan, biologian esseetä varten pitää esitellä joku erikoinen luonnontilainen paikka tai ilmiö. Vanhempien kertomukset kotikylän laitamien kivimuodostelmista olivat ensimmäinen mikä tuli mieleen, ja tätä tuskin eksyy kukaan esittelemään.

"Metsä ei pääse levittäytymään koska kivet on juurien tiellä" mutisen kurkkiessani saniaisten ohi lohcareiden väliin.

"Niinhän sitä luulisi. Mutta maa kivien välissä on liian hapanta edes kuusille! Minä yritin niitä istuttaa mutta pieleen meni"

"Kuusien kasvattaminen siemenistä on hankalaa hommaa muutenkin"

Eväsrepusta on kaivettu esiin kaikenlaista, kivikossa polvisteluun löytyi polvisuojat, kivien mittaamiseen mittanauha, sukuvika on pakata mukaan kaikki pyykkinarusta kahvitermariin. Laskettuani yhdellä silmäyksellä kaikki näkyvissä olevat perhoset, on aika astahtaa pellon puolelle.

"Jos mä käyn tossa-" täti tarraa olkapähäni kiinni ennenkuin ehdin astua ensimmäisten kivien väliin.

"Odota!"

Koko matka maalle ja tänne metsään, ja tädin iänikuiset varoitukset ties milloin mistäkin ihme kansantarusta, pyöräytän silmiä, mutta puren kieltä,

mitta alkaa olla täynä tätini hössötystä ja kehotuksia. "Mitä?" Kysyn kohteliaimmalla äänellä mitä saan itsestäni ulos.

Tädin huulilla käy tietävä virnistys kunnes hän vakavoituu. "No ensinnäkin, munsta ei jää jäljelle kun märkä läntti, jos päästän sut pellolle ja taitat nilkkasi. Eli kävele varovasti jos menet. Ja toiseksi. Älä lähde harhailemaan. Täältä metsänreunasta se ei näytä siltä, mutta kun kävelee syvemmälle, on vaikea löytää tietä takaisin. Uhrikivi on suurinpiirtein keskellä, mutta nää terävät kivet tekee silmille tepposet. Sitä luulee kulkevansa suoraan, mutta putkahtaakin ulos ihan toiselta puolelta peltoa. Joten mä jään tähän, niin sulla on joku kiintopiste. Mut älä silti hortoile liian kauas. Ja katso mihin astut ennen kun astut, jos ei muuta niin ettet sit oo reittä myöten nokkosissa."

Seuraan tädin katsetta kivien väliin ja on pakko myöntää että varoituksissa taitaa piillä joku järki. Jos ei muuta niin paikalliset nokkoset ovat matalia mutta tuuheita ja tasaisen myrkynvihreitä.

"Askel kerrallaan" mutisen ja täti nyökyttää päätä.

"Mene vaan. Mutta katos vaan kun käännyt taakseppäin niin näät mitä mä meinaan"

Totuus on siinäkin, että pirunpellolla on hankala kävellä. Ensimmäiset kolme askelmaa tuntuvat harppauksilta, ja kivet ovat liian suorareunaisia että niistä olisi juuri tukea. Neljännellä askeleella jo meinaa käydä hassusti terävän reunan ja polven kanssa, nyt ei yhtään ihmetytä että täti pakottamalla pakotti laittamaan polvisuojat.

"kävikö pahasti?" Kuuluu takaata

"Ei!" Huudan takaisin.

"Älä mene enää syvemmälle. Usko vaan. Takaisin pääseminen on hankalampaa kuin eteenpäin" tädin ääni kuulostaa kauhean etäiseltä, vaikka olen loikkinut lohcareiden lomassa tuskin kolmea metriä

"Joo!"

"Alas kääntyä jo!" Kuuluu kun otan kuudennen askelman.

"Joo mä otan kuvan vaan" saatuani jalat tukevasti kivien väliin, kaivan puhelimen taskusta samalla kun käännyin kohti metsänrajaa. Ja yhtäkkiä tädin varoitukset ovat täysin kristallinkirkkaita.

Metsänraja on kadonnut. Kivet ja puut sekoittuvat näkökentässäni yhtenäiseksi massaksi. Graniittilohkareita ei ollut yhtä ensimmäistä koko matkalla istutusmetsän läpi tänne, mutta nyt tikkusuorat männyt ja lohkareet kohoavat korkeuksiin limittäin ja lomittain, toinen toistaan uhkaavampina, ruskeat rungot kasvavat graniittilohkareiden harmaata jäkälää, ja lohkareissa on männytkuoren pinta. Pieniä kuolleita oksia sikiää joka pinnasta, jokaisella oksalla istuu sinisiipi. Myrkyinvihreät nokkoset ja mäntyjen vihreät neulasetkin sekoittuvat toisiinsa ja on vaikea erottaa kumpaa edes katson. Nokkoset huojuvat puiden latvoissa, ja piikkimäiset kasvustot myllertävät lohkareiden lomassa.

Tässä horisontittomassa maisemassa tasapainoni pettää ja tarraan kiinni vieressäni olevasta vähän isommasta lohkareesta, mutta käteni hamuaakin sen kylkeä eikä lakea, vaikka äsken olisin vannonut, että lohkare nousi juuri ja juuri lantiolle asti, nyt se on yhä pitkä kuin itse olen, ellei pidempi.

"Alia!!" tädin ääni on etäinen, kuin huudettu jostain metsän toiselta puolen, hädissäni etsin äänen lähdeä, mutta en enää tiedä suuntaa mistä tulen, vaikka en ole liikunut senttiäkään. "Alia! Näätkö sä mut?! Mä oon suoraan edessä!"

Jossain kaukana, kaukana syvällä mäntyjen joukossa nään tädin pienen pikkuruisen hahmon, punainen tuulitakki hohtaa kuin rubiini ja pikkuiset kädet viuhkovat hurjasti.

"Joo mä nään sut!" Parkaisen, miten täti voi olla noin kaukana, en ole voinut ottaa niin montaa askelta, että metsänraja olisi häviämässä näköpiiristä. Tuntuu kuin meidän välissä olisi monta sataa metriä. Ei voi olla.

"Näätkö sä tien ulos? Näätsä ne kohdat mihin sä astuit?" Tädin ääni on kuin kuiskaus, epätoivoinen hätähuuto vastatuulella.

Yritän etsiä kivien läpi samoja koloja ja omien jalkojeni painaumia. Mutta jylhät lohkareet ovat nyt niin suuria, etten erota mitään niiden välissä. Jokainen silmien liike tuntuu heiluttavan kiviä ja nokkosia, en saa tarkennettua katsetta mihinkään. Miten näistä edes pitäis loikkia yli, jos niitä ei edes näe? Nyt alkaa krampata jaloissa. Laitan puhelimen takaisin taskuun ja vaivoin suoristan itseni vaihtaakseni asentoa. Täti huutaa etten saa astua enää yhtään syvemmälle, mutta ääni hiipuu korvistani heti kun käännän katseeni kohti pellon keskiosaa. Ja nyt vasta näen uhrikiven.

Vastapäistä metsänreunaa näkyi ehkä hiukan ennen kuin astuin pellolle, nyt vastassa on näky jossa ei ole neulastakaan vihreää. Lukemattomat terävät kivet jatkuvat aaltoilevana merenä edessäni ja ne iskevät terävät kärkensä ilmaan koko horisontin matkalta. Kesäisen sininen taivas nousee vääjäämättömänä ylläni, ja kaiken keskellä on siirtolohkare, valtavan suuri ja kiiltävän musta, kuin se olisi ikuisen sateen kastelema. Nyt näen uhrikivet lukuisat kuopat ja uurteet, ne viettävät ylös ja alas kiven paljasta pintaa, kuin sadepisarat ikkunassa, nuollen uusia polkuja itselleen alsti vaihtuvien kuvioin. Graniittilohkareet uhrikiven ympärillä ovat hievahtamattoman hiljaisia, kuin niitä pitäisi paikallaan kunnioitus, tai pelko.

Uskomaton uhrikivi kuin hohtaa keskipäivän auringossa. Ja sinisen taivaan alla se suorastaan huutaa minua lähemmäs. Tule lähemmäs, kosketa minua.

Olen juuri nostamassa jalkaa astuakseni eteenpäin kun tädin käsi puristaa taas olkapäästäni. Ja aivan yhtä yllättäen kuin löysin itseni ikuisesta graniittimerestä, olen taas todellisuudessa pirunpellolla. Täti seisoo vieressäni, kurottaen kättään olkapäähänäni, olemme ehkä kolmen metrin päässä metsänreunasta ja metsä on ihan yhtä kasvatusmetsäinen kuin ennenkin. Saniaiset reunustavat metsän ja pellon rajaa kuin pehmeä pensasaita.

"Älä vaan ota askeltakaan syvemmälle" täti henkäisee ja nyökkää kohti olkapäästäni. "Ota narusta kiinni, mennään takaisin"

Täti on sitonut vyötäisilleen vanhan pyykkinarun, jonka toinen pää on yhdessä metsänrajan männyssä, ja hän on heitellyt keltaisia hernepusseja kivien väliin merkitäkseen askeleensa. Matka takaisin kestää joitain minuutteja, ja sekin siksi että täti noukkii pussit mukaansa. Seisomme kohta taas metsän reunassa, tai minä seison, ja täti häärää eväslaatikoiden kanssa.

“Harmi ettet ottanut kuvaa, ei oo itselle vielä tullut mieleen kuvata peltoa sisältäpäin, jos ottaa kuvan täältä metsästä niin se näyttää vaan siltä miltä se nyt näyttää. Olis kiva nähdä näkeekö kamera samaa kuin silmä”

”Oot säkin...” en löydä sanoja jatkaakseni lausetta, mutta täti tietää täysin mistä puhun.

”Hukannu itseni pellolle ja nähny ties mitä? Kysy vaan kuinka monta kertaa. On ihan syynsä miks äitis ei päästäny teitä tänne ikinä lapsina. Puhumattakaan siitä että täällä pääsee helposti hengestään jos ei katso varpasiinsa. Mä oon nähny täällä kaikenlaista” Saan käteeni kahvikupin ja paksun voileivän. ”Otitsä maitoa?”

En oikein tiedä mitä vastata. Tuijotan vain peltoa.

-Pehmis

